

ת"פ 18599/04/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18599-04-19 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, אני מודיע שהחלטתי
לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו **תקיפת בת זוג**, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין,
התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות החלק הכללי לכתב האישום, הנאשם וחנין בקדש (להלן: "**המתלוננת**") הם פרודים ולהם
ילד משותף.

3. ביום 17.03.2018 בשעה 15:00 או בסמוך לכך, במחנה הפליטים שועפט בירושלים, תקף הנאשם את
המתלוננת בכך שהיכה אותה בפניה ותפס אותה בידיה. המתלוננת החלה לצעוק ולמקום הגיעו חוסאם
פספוס, מוחמד פספוס ויאסר פספוס שהפסיקו את התקיפה.

למתלוננת נגרמו חבלות בידיה ובפניה.

הנאשם הואשם שבמעשיו תקף שלא כדין את אשתו בנפרד - המתלוננת.

תשובת הנאשם לאישום

4. הנאשם כפר באשמה.

בתשובתו לאישום אישר שהוא והמתלוננת פרודים והוסיף כי בינו ובין משפחתה של המתלוננת קיים סכסוך על רקע הליך הגירושין בין השניים. בהתייחס לאירוע אישר שהיה נוכח בזמן ובמקום המצוינים בכתב האישום אך כפר בתקיפת המתלוננת. לדבריו שהה באותה עת יחד עם בני משפחתו באולם אירועים שנמצא בסמוך לבית משפחת המתלוננת, ובדרכו חזרה מהאולם נעצר ע"י בני משפחתה והותקף על ידם באמצעות סכין. גם יתר הנוסעים שהיו עמו ברכב, אביו, אחיו, ובנו הפעוט הותקפו, ונזק רב נגרם לרכבו. הנאשם הוסיף שבמסגרת הסכם "הודנה" בינו למשפחת המתלוננת, שילמה לו המשפחה פיצוי בסך 3,000 ₪. נגד שני התוקפים הוגש כתב אישום והם הורשעו. הנאשם הפנה לכך שהתקיפה צולמה במצלמת רכבו וכי המתלוננת כלל לא הייתה במקום.

גדר המחלוקת

5. המחלוקת בין הצדדים היא עובדתית ונוגעת לשאלה האם תקף הנאשם את המתלוננת וגרם לה לחבלות, והאם אחיה של המתלוננת אכן הגיעו למקום בעקבות צעקותיה והפסיקו את התקיפה.

דין והכרעה

6. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שלא הוכח במידת הוודאות הנדרשת בפלילים שהנאשם תקף את המתלוננת כמיוחס לו בכתב האישום. ביסוד החלטתי זו עומדים בקיעים שנתגלו בגרסת עדי התביעה וגרסתו של הנאשם אשר נתמכה בסרטון שהוגש מטעם ההגנה ומתעד את נסיעתו ואת תקיפתו בידי אחיה של המתלוננת.

7. אפרט את הנימוקים שעומדים בבסיס החלטתי.

בקיעים בגרסת המתלוננת, אחיה ואמה

8. מטעם התביעה העידו בין היתר המתלוננת, אימה מהה, ושלושת אחיה: יאסר, מוחמד וחוסאם.

9. על פי עדות המתלוננת היא ירדה מביתה ופתאום הופיע הנאשם, עצר את רכבו, ירד ממנו, תקף אותה באגרופים בפניה, החזיק בידה ואיים לרצוח אותה. היא בתגובה צעקה ולשמע צעקותיה הגיעו שני אחיה יאסר וחוסאם שהיו בחנותם, והנאשם ריסס עליהם גז פלפל ותקף אותם באגרופים. לאחר מכן היא הזעיקה את אחיה מוחמד שגר בסמוך ועלתה לביתה. לדבריה אחיה הצליחו "לשחרר אותה" והעלו אותה לביתה, שם פגשה באימה וסיפרה לה שהנאשם היכה אותה ואת אחיה. בהמשך דבריה מסרה שאחיה הרחיקו אותה והבריחו אותה מהנאשם, אך היא עלתה לביתה לבד בלי שהאחים עלו יחד איתה.

המתלוננת טענה שביטלה את התלונה במשטרה כיוון שהנאשם איים עליה, ואח"כ ביקשה לחדש את תלונתה. כשהתבקשה להציג את האיומים שקיבלה מהנאשם טענה שמאז החליפה מספר טלפון ואת המכשיר הנייד. בהמשך הסבירה שהיא אינה משאירה דברים בטלפון שלה כי בנה משחק במכשיר.

בסרטון מהאירוע שהוצג לה, לא זיהתה את אחיה.

מטעם ההגנה הוגשה הודעת המתלוננת מיום 18.03.2018, יום למחרת האירוע (נ/4). בהודעתה ביקשה המתלוננת לחזור בה מהגשת התלונה נגד הנאשם ואמרה שהסיבה לכך היא "שפתרו את זה בין המשפחות" והייתה "סולחה". כשנשאלה בחקירה האם איימו עליה, האם אמרו לה מה להגיד, והאם היא מפחדת ממישהו, השיבה בשלילה לכל השאלות.

גרסתה של המתלוננת מתחזקת מתמונות החבלות הקלות על גופה (לחייה ידה וזרועותיה) (ת/1).

עם זאת, הסתירה שבין הודעתה במשטרה לעדותה בעניין איומי הנאשם עליה וכן הסברה בנוגע לאי שמירת האיומים בטלפון הנייד, לא הניחו את דעתי והעמידו את המתלוננת בחזקת אי אמינות וכמי שמגלה טפח ומסתירה טפחיים.

10. על פי עדות יאסר פספוס הוא יושב בחנות יחד עם אחיו חוסאם ושמע את צעקותיה של אחותו. לאחר שיצא מהחנות ראה שהנאשם תוקף אותה באגרופים בפניה. לטענתו התקרב כדי להפריד ביניהם ואז ריסס אותו הנאשם ואת אחיו חוסאם בגז פלפל. בעקבות גז הפלפל התעלף או איבד את הכרתו וראה מטושטש. העד הודה ששבר את חלון רכבו של הנאשם באמצעות מסך מחשב. העד אישר שתחילה הכחיש ששבר משהו כי פחד להודות, אך בהמשך הודה בכך. כלומר העד הודה בכך שלא מסר גרסת אמת בחקירתו.

11. על פי עדות מוחמד פספוס הוא שהה בביתו ועסק בכביסה כשלפתע שמע את צעקותיה של אחותו. העד סיפר שיצא מהר כיוון שפחד שהנאשם תוקף את אחותו באמצעות נשק בשל איומים קודמים שלו. כשיצא ראה את אחותו בפתח הדלת כשפניה אדומות והיא בוכה. המתלוננת אמרה לו שהנאשם תקף אותה. הוא יצא במהירות וראה את הנאשם עם "אנשים שלו". הנאשם ריסס אותו בגז פלפל ואנשים נוספים שאינו מכיר תקפו אותו גם הם. העד אישר שלא ראה את הנאשם תוקף את המתלוננת וכי רק שמע את צעקותיה. העד הודה שיצא לכיוון הנאשם עם סכין ושנשפט על כך. העד הכחיש שחסם את דרכו של הנאשם. העד אישר שמשפחתו שילמה לנאשם ₪ 3,000 במסגרת סולחה, וטען שעשו זאת לאחר שאנשים שיקרו לבני המשפחה ואמרו שאביו של הנאשם גוסס. העד סיפר שבעקבות האירוע הותקנו מצלמות אבטחה מחוץ לביתם.

12. על פי עדות אם המתלוננת מהה פספוס, המתלוננת הייתה אמורה ללכת לטיפול שיניים ואחרי זמן מה היא שמעה צעקות מבחוץ מול ביתה. סיפרה שראתה את ביתה צועקת ופניה אדומות, והבת אמרה לה שהנאשם תקף אותה וריסס את אחיה בגז פלפל ותקף אותם. העדה סיפרה שראתה על פניה של הבת סימן של מכה

חזקה. לדבריה היא ירדה לראות מה קורה. אח"כ הסבירה שכשיצאה שמעה את צעקותיה של ביתה, ואחרי שביתה נכנסה לבית שמעה שוב צעקות. לדבריה יחד עם הנאשם היו אנשים נוספים שיידו אבנים. העדה טענה שראתה בעיניה את הנאשם מרים אבן גדולה, ובעלה הזיז אותו כדי שהאבן לא תפגע בבנה. עוד סיפרה שראתה את בנה חוסאם מותקף. לטענתה לא נכחה בתחילת הקטטה אלא רק בסופה לאחר שירדה למטה. העדה לא זיהתה את עצמה בתמונות מהקטטה ואמרה שהיא זקוקה למשקפיים.

בשלב החקירה נחקרה העדה במשטרה באזהרה בחשד שאימה על הנאשם. הודעתה הוגשה מטעם ההגנה לצורך הוכחת סתירות וסומנה נ/1. בהודעתה נשאלה אם נכחה בזמן האירוע עם הנאשם ועם ילדיה והשיבה בשלילה. בהודעתה סיפרה שביתה רצתה ללכת לרופא שיניים ואחרי מספר דקות שמעה את צעקותיה. הבת עלתה אליה הביתה, פניה היו אדומות ועל ידיה היו שריטות והיא סיפרה שהנאשם היכה אותה. בהמשך לכך שמעה רעש וצעקות בכביש למטה וראתה שהנאשם ריסס את בנה יאסר בגז פלפל. כשנשאלה שוב האם ירדה למטה בשלב כלשהו של הקטטה, השיבה בשלילה ואמרה שביקשה מאנשים שילכו להביא משם את ילדיה. כשנשאלה אם ראתה את ילדיה נפגעים השיבה שלא ראתה.

הסתירות שבין עדותה להודעתה לעניין ירידתה למטה בשלב השני של האירוע ולעניין טענתה שראתה את בנה חוסאם מותקף, אינן מאפשרות לאמץ את גרסתה ולהסתמך עליה.

על פי עדות חוסאם פספוס הוא ישב בחנותו ולפתע שמע צעקות ויצא לראות מה קרה. לדבריו ראה את הנאשם תוקף את אחותו והפריד אותו ממנה. הנאשם ריסס אותו בגז פלפל ותקף אותו באגרופים. לאחר שרוסס עלה לביתו כיוון שהרגיש חנוק, ואחרי שנח חזר למטה ואז תקף אותו הנאשם באמצעות אבן. גרסתו מתחזקת מתמונות השריטות על פניו (ת/6).

בהמשך עדותו, במהלך חקירתו הנגדית נשאל אודות נוכחותו של הנאשם בזירה בפעם השנייה שירד, ומסר דברים שונים מאלה שמסר בחקירתו הראשית:

" ש. אתה יורד למטה עוד פעם?

ת. ירדתי בשביל לעזור לאחים שלי. ואני כשירדתי, הוא היה הולך.

ש. ברח

ת. לא הוא היה הולך

ש. הלך. נסע עם האוטו?

ת. אני כשירדתי הוא היה הולך.

ש. הוא כבר נסע?

ת. כן כבר נסע" (פרוטוקול עמ' 140).

קיומו של סכסוך בין משפחת המתלוננת לנאשם

13. אין חולק כי בין הנאשם למשפחת המתלוננת קיים סכסוך וכי במסגרת "הודנה" בין הצדדים חויבה משפחת המתלוננת לשלם למשפחת הנאשם סך של 3,000 ₪.

14. בעדותו הסביר הנאשם שאחיה של המתלוננת הודו באשמתם ושילמו את הסכום על הנזק שגרמו, וביקשו ממנו למחוק את הסרטונים המתעדים את האירוע.

גרסת הנאשם שלפיה כלל לא פגש במתלוננת באירוע מגובה בסרטון ממצלמות רכבו ובעדות אביו

15. הנאשם הציג גרסה חלופית לזו המתוארת בכתב האישום ותמך אותה בראיות מטעמו.

לגרסתו, כלל לא פגש במתלוננת ביום האירוע אלא הוא היה זה שהותקף בידי אחיה בסמוך לביתם. בעדותו מסר שביום המקרה הוזמן לאירוע יחד עם בני משפחתו, שאליו הגיע בשעה 14:30. בסביבות השעה 15:30 יצא מאולם האירועים יחד עם אביו, עם בנו ועם אחיו כשפניהם מועדות לבית דודו. בדרך עברו בקרבת בית משפחתה של המתלוננת, ואחיה מוחמד ויאסר הסתכלו לכיוונו ואחד מהם קילל אותו. הנאשם עצר את רכבו וראה שמוחמד מחזיק בסכין מאחורי גבו, בעוד שיאסר אמר לו: "אני אשרוף לך את הדם על הבן שלך". מוחמד החל להתפרע והנאשם חשש מפניו. בשלב זה הבחין שאביו לא ברכב והחלה התפרעות במקום. הנאשם סובב את רכבו כדי שהאירוע ייקלט במצלמת הרכב, חזר לאסוף את אביו ונטל גז פלפל להגנה עצמית. כאשר התקרבו, ברחו יאסר ומוחמד לביתם וחוסאם הסתתר מאחורי רכב והיה חמוש בסכין. הנאשם ריסס את חוסאם בגז פלפל בניסיון להרחיקו. יאסר ניפץ מסך מחשב על שמשת רכבו של הנאשם. בנו של הנאשם שהה ברכב והיה עד לתקיפה, וזכוית נכנסה לעינו. הנאשם ידה אבן על יאסר אך היא לא פגעה בו, בעוד שמוחמד התפרץ לעברו עם סכין. בהמשך ירדה אמם של המתלוננת והאחים וצעקה לבניה שירצחו אותו.

בסרטון שהגישה ההגנה נראית ההשתלשלות המתוארת לעיל (נ/3).

16. כאמור לגרסת הנאשם בכל אירוע ההתפרעות כמתואר לעיל, לא הייתה המתלוננת נוכחת והוא לא פגש בה באותו יום. הנאשם הציג מסרון ששלח למתלוננת באותו יום בשעה 16:07, ובו כתב לה שבנם היה ברכב וזכוית נכנסה בעינו.

17. כשנשאל לגבי החבלות על גופה של המתלוננת, השיב ששמע שהמתלוננת תקפה את אחיה אחרי ששמעה ששברו זכוית שנכנסה לתוך עינו של הילד, ואז היכו אותה האחים כיוון שתקפה אותם. הנאשם הוסיף ששמע על כך מגיסו, הנשוי לאחותה. אעיר שמדובר בעדות מפי השמועה שאינה קבילה ועל כן התעלמתי ממנה.

18. עוד טען הנאשם שהסכסוך הוא בינו ובין אחיה של המתלוננת, והיא אינה קשורה לעניין. הנאשם סיפר שהמתלוננת נאבקה בו על המשמורת של בנם ואם ייאסר היא תקבל משמורת מלאה.

19. אביו של הנאשם, זימד חמדה, העיד כעד הגנה וסיפר גם הוא על אירוע האלימות עם אחיה של המתלוננת. מטבע הדברים מדובר בעד מעוניין אולם גרסתו הייתה הגיונית קוהרנטית ותאמה את הראיות שהציג הנאשם. העד סיפר שכאשר יצא מהאירוע שאליו הוזמן יחד עם הנאשם, התנפלו עליהם מתפרעים ושברו את הרכב. סיפר שירד מהרכב כדי לנסות להשלים, ואז התנפלו עליו, דחפו אותו ותקפו את בנו. נכדו שהיה ברכב צעק ובכה. לאחר מכן פונה לבית חולים ואמר לרופא שנפל כיוון שלא רצה "לנפח" את העניין.

כנשאל לגבי האישום המיוחס לבנו, הבהיר שלא היו דברים מעולם וכי היה עם בנו כל העת עד שהגיעו לביתו של אחיו. העד טען שהמתלוננת כלל לא הייתה נוכחת באירוע.

הערכת העדויות

20. קיומו של סכסוך בין המשפחות, מחייב לבחון את גרסת המתלוננת, אחיה ואימה בזהירות רבה שמא הושפעה גרסתם מסכסוך זה.

21. אין מחלוקת שאחיה של המתלוננת תקפו את הנאשם באירוע, נשפטו על כך ואף שילמו לו פיצוי במסגרת "הודנה". תקיפה זו מצמיחה אינטרס להצדקתה ויש חשש שהטענות אודות תקיפת המתלוננת הן ניסיון שכזה. כך גם תשלום הפיצוי במסגרת "ההודנה" תומך בגרסת הנאשם שלפיה הותקף בידי אחיה של המתלוננת ולא תקף אותה.

22. בגרסאות עדי התביעה נתגלו סתירות ובקיעים כדלקמן:

בגרסת המתלוננת נמצאה סתירה בין הודעתה במשטרה לעדותה לעניין איומי הנאשם עליה. הסברה בנוגע לאי שמירת האיומים של הנאשם בטלפון הנייד, היה בלתי הגיוני ובלתי סביר ולא הניח את הדעת.

יאסר פספוס הודה ששבר את חלון רכבו של הנאשם באמצעות מסך מחשב ואישר שתחילה הכחיש זאת בחקירה כי פחד להודות, אך בהמשך הודה בכך, דהיינו הודה במסירת גרסה כוזבת בחקירה. העד אישר שנשפט על מעשה זה.

מוחמד פספוס הודה שיצא לכיוון הנאשם עם סכין ושנשפט על כך.

בגרסת האם מה פספוס נתגלו סתירות בין דבריה בעדותה לדבריה בהודעתה הן לעניין ירידתה למטה בשלב השני של האירוע והן לעניין טענתה שראתה את בנה חוסאם מותקף.

חוסאם פספוס מסר גרסאות סותרות בעדותו לעניין נוכחות הנאשם בזירה בפעם השנייה שירד אליה שאז לטענתו התקיף אותו הנאשם באמצעות אבן.

23. לא מצאתי שיש בתיעוד החבלות הקלות על המתלוננת ותיעוד השריטות על פניו של חוסאם פספוס, כדי לשנות את מסקנתי הסופית בהינתן שקיימים הסברים חלופיים אפשריים לגרימת החבלות ומדובר בחיזוק ולא בראיות המגבשות מסקנות קונקלוסיביות.

24. מנגד גרסת הנאשם הייתה הגיונית במובן זה שלא סביר שתקף את המתלוננת כשבנו הקטן ואביו המבוגר והחולה נמצאים ברכבו והוא שוהה במקום במסגרת אירוע שאליו הוזמנו בני משפחתו. גרסתו מגובה בסרטון ממצלמת האבטחה ברכבו אשר צילמה בבירור את מהלך נסיעתו, את ההתפרעות במקום האירוע, ואת תקיפתו בידי אחיה של המתלוננת, וכן מגובה במסרון ששלח למתלוננת אודות פציעת הבן שאינו מתיישב עם תקיפתה.

25. עדות אביו המבוגר והחולה של הנאשם תרמה להעמקת הספקות. על פי עדותו הוא נכח בחברת בנו בכל משך הזמן הרלוונטי לכתב האישום ואישר שהנאשם לא פגש במתלוננת.

על יסוד כל אלה נותר בליבי ספק באשמתו של הנאשם שממנו הוא זכאי ליהנות.

סוף דבר

26. אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"א שבט תשפ"ב, 13 ינואר 2022, במעמד הצדדים.